

štítí zahazovat lidské životy, jako by šlo o letáky ve schránce, a nebezpečnosti číhající za humny je jak vystříženě z megalomanské mysli Rolanda Emmericha.

Naneštěstí tam, kde autorovi funguje koncepce dobrodružného románu, u fantasy jako by si nebyl úplně jistý v kramflecích. Příliš se snaží dostat za běžným klíší, která pak uzpůsobuje vlastnímu stylu vyprávění. Jenže ta kombinace ne vždy úplně funguje. Představení postav působí možná až příliš uměle, nápaditost kulis zas chvillemi moc přepřácaně a motivace protagonistů je za krapet jednoduchá. Přitom ústřední nápad blockbusterové katastrofy řítící se na středověký svět je ve svém důsledku parádní. Jen se většinu času řeší úplně jiné věci, připomínající dějové linie z fantasy ság Branda Sandersona, což je dost pravděpodobně zapříčiněno rozhodnutím autora rozepsat celý epos do vícero knih.

Přesto je *Koruna věčného soumraku* bezesporu zajímavým počinem, už jen z toho důvodu, že James Rollins do ní vkládá velké ambice, aby dostal nejen svému jménu, ale také silné žánrové konkurenci. Nesklouzává přitom k zbytečné popisnosti, a třebaže čtenáři předkládá pětisetstránkové dílo, není v něm ani jedna kapitola, kde by jen mlátil slámu či čekal na zázrak. Od začátku nasazuje ostré tempo, pro něj tolik příznačné, a dech mu vydrží až do samotného konce. Ten je ovšem pouhým počátkem událostí příštích, takže nezbyvá než čekat, co přinese další díl.

(James Rollins: Koruna věčného soumraku. Překlad Zdik Dušek. BB art 2022. 496 s. 449 Kč)

Hodnocení: ***

Wojta Běhounek

NEFRITOVÝ TYGR A KLETBA DRAČÍHO KMOTRA

Mezi čtenáři našeho časopisu se jistě najdou příznivci asijských akčních filmů. Jejich poetiku může čas od času navodit i literatura. Asijská města se vyznačují vlastním druhem mystiky i podhoubím pro gangsterská dramata. V kulisách fiktivního světa to slouží jako základ románu *Nefritové město* od Fondy Leeové.

Ostrov Kekon je výjimečný svým nalezištěm speciálního nefritu, který většinu

místních obyvatel umožňuje používat nadpřirozeně zesílené vnímání a propůjčuje jim mimořádné fyzické schopnosti, čehož tzv. Zelené kosti využívají hlavně v boji. Kekon uhájil před lety nezávislost a nyní je rozdělen mezi klany, fungující jako zločinecké organizace, přičemž nejsilnějšími jsou Hora a Nezdolní. Napětí mezi nimi stoupá a to znepokojuje vůdce Nezdolných Lanai i jeho bratra a velitele bojovníků Hila. Zvlášť v situaci, kdy hlava Hory Ayt Mada hodlá vyvážet drogu, umožňující používání nefritu i cizincům. Na Kekon se vrací Lanova sestra Šae, jež však zatím nemá zájem ani o nošení nefritu, ani o klanovou politiku. Na svou budoucí úlohu v klanu se naopak připravuje student Anden. Událostmi nicméně nečekaně pohne řadový zlodějíček Bero... Leeová se rozhodla napsat fantasy proti obvyklým zažitým motivům. K magickým prvkům přistupuje jako k technické disciplíně, která se v rukou svých uživatelů stává prostě jen dalším nástrojem. Jedná se tedy možná o nejlepší spojení tohoto žánru s akčním thrillerem, aniž by byl děj limitován možnostmi skutečnosti. Ve zdejším prostředí je používána moderní technologie, což nekazí zážitek z představané kultury, cizorodé i okoreněné vlastní invencí autorky.

Než kdokoliv začne číst *Nefritové město*, měl by se připravit na to, že kniha nechvátá s vyprávěním příběhu. Leeová si připravuje půdu na klíčové drama ve dvou dalších pokračováních. První díl bude proto možná někomu připadat až překvapivě závislý na dlouhých odstavcích expozice. Informace o náboženství jsou dokonce vepsány do tří mezikapitol. Kupodivu to však funguje a ke konci knihy zjišťujete, že jste s dějištěm obeznámeni a srostlí. Totéž platí ostatně i o postavách. Zprvu jsou vykresleny základně,

nikdo není profilován jako hlavní hrdina a většina z nich je spojena se stejnou organizací. Postupně však rostou a jsme vtahováni do jejich soukromých etud. Akční scény jsou napsány sugestivně a v tomto případě potěší, že je stejný detail věnován politickým jednáním a vztahům mezi členy rodiny. Z toho vyrůstá celistvý výjev konfliktu, jenž bude brzy otrásat ostrovem a možná i vzdálenými zeměmi.

Nefritové město je tedy určeno příznivcům knižních mocenských pletek, jež se

promítají do každodenního života ulice. Dokáže nás také uchvátit magickou podívanou, i když používá jen redukovanou verzi magie. Četba vám bude připomínat divadelní opus.

(Fonda Leeová: Nefritové město. Přel. Filip Drlík. Obálka a grafická úprava Zuzana Doňková. Brno, Host 2022, 560 s., 499,- Kč)

Hodnocení: ****

Jiří Kábrt

UTEČ, NEŽ DOROSTE MĚSÍC

Helena Drdlová je další z mladých autorských tváří české fantastiky a i když už má své literární „poprvé“ v podstatě dávno za sebou, je hororový román *UTEČ, NEŽ DOROSTE MĚSÍC* její takovou první a skutečně pořádnou ránou do placu tohoto žánru.

Christian a Marie, dva mladí lidé, kteří v sobě našli to, co mladí lidé hledají a co je potom ústředním motivem romantických, mnohadílných konverzačních seriálů (láska, opora, vztah, porozumění...), by, pokud bychom zůstali u žánru červené knihovny, po několika dějových zvratech skončili jeden druhému v náručí v onom naivně krásném „navždy“. Jenže text, o kterém je řeč, je horor a tak Christian, místo aby s rozervanou duší letěl větrnou nocí na koni za Marií, skončí s rozervaným hrdlem v hrobě a aby toho nebylo málo, z hrobu také povstane (přesněji je vykopán), nikoli ale jako zombie, ale jako taková zvláštní verze mrtvého-nemrtvého, nadaného magií a s pamětí (pamatuje si, co bylo před tím...). A aby na to nebyl sám, ti, kteří ho vykopou, jsou podobného zrna a přijmou ho mezi sebe do smečky. Skoro by se řeklo, že tím správným řešením hádanky, jaký že to je druh nemrtvoly, bude vlkodlak, ale není to tak jednoduché a řešení, necht' si každý najde uvnitř knihy. Co se ale dá prozradit je to, že kromě nyní šestice Smečky Probuzených, řádí v kraji ještě něco jiného, mnohem děsivějšího, před čím by se měli mít na pozoru i Probuzení.

UTEČ, NEŽ DOROSTE MĚSÍC je text, který je žánrově rozkročen hned nad několika oblastmi, nejvíce se drží linky hororu a zcela jistě využívá mnoha rekvizit tohoto žánru, zároveň velmi zhusta brousí do oblasti takové té temné fantasy s magií mrtvých-nemrtvých, vlkodlaky a tak dále, no a do třetice jsou tu pasáže, které by se nejlépe asi vyjímaly v té na úvod vzpomínané červené knihovně. Mělo by být ale autorce přičteno ke cti, že ten žánrový veletoc nakonec vždycky vybere a dřív, než začne hrozit čtenářovo zmatení co že to

